

30 Abraham Sutzkever

HEGEDŰRÓZSA

fidroyz

Nyári esőben feltör az emlék,
felszökik újra a rég meg a nemrég,
mind, amit mélyre temettem el egykor,
a hegedűrózsa és a gyerekkor.

Szól, de magától, a hegedűrózsa,
nincs, ki dicsérje ma, nincs, ki leszólja,
csak maga játszik, csak maga húzza,
hittel, örömmel, hogy zenghet a húrja.

Hogy zenghet a húrja és újra remeghet,
hogyan érzi a méhet, a régi keservet,
hogyan nedvdús a fullánk, virágszerű, édes,
hogyan fájni tud újra – ez gyönyörűség!

DAL A NAPLÓBÓL

ver vet blaybn

Ki marad meg? Mi marad meg? Megmarad a szél.
Megmarad a vakság, ha a vak már nem is él.
Megmarad a tenger jele, egy fodornyí hab.
Megmarad egy kicsi felhő: a fán fennakad.

Ki maradt meg? Mi marad meg? Egy ősi betű.
Megismétli teremtését: kinő, mint a fű.
Marad a hegedűrózsa, épp csak hogy legyen.
Fűszálak közt hányan értik? Legfeljebb heten.

Csillagok közt fenn az égen egy marad csak ott.
De ha könny szökik szemembe, mindben ott ragyog.
Mindig marad egy csepp bor a korsó fenekén.
Ki marad meg? Isten marad. Nem elég remény?

32 EGY SZEM SÖTÉTKÉK SZILVA

a tunkl fiolete floym

Egy szem sötétkék szilva,
az utolsó a fán,
vékonybőrű, fényes pupilla,
már túl az éjszakán,
túl vágyon, látomáson, vergődésen,
rajta egy harmatcseppben
a hajnalcsillag kialvóban éppen –
ez a költészet; úgy fogjad,
nyoma se maradjon rajta ujjaidnak.

(Fordította: Halasi Zoltán)

